

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 1

Januari-Februari 1974

Årg.5

INNEHÅLL:

Annorlunda tider

Ur våra Mästares liv och lära
berättat av Gulli Bergvall

Andernas Hemlighet av Brother
Philip, i översättn. av Gulli
Bergvall

Vår värld mottager Kristusanden

En värld i kaos

Kontakt med verkligheten

Att känna trygghet

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:
tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
en angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr. 12:- pr år Beställning hos
Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 161 50 Bromma,
där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas.

Med detta nummer börjar en serie utdrag ur "Andernas Hemlighet"
(förf. Brother Philip) i översättning av Gulli Bergvall. Dessutom
ägnas från och med detta nummer större utrymme åt serien "Judar-
nas historia...." i dess fortsättning med berättelser om Kalkens
vidare öden.

ANNORLUNDA TIDER

Vi lever i en krissituation, som för tanken till världsomfattan-
de krig med restriktioner av allehanda slag. Och visst liknar det
allmänt krig, det tillstånd världen idag uppvisar. Ofred betyder
stridslarm och vapenskrammel, och nog larmar de upphetsade hopar-
na och nog skramlas det med nymodiga vapen för att skrämma motpar-
ten till eftergifter.

Det gäller att inge respekt, att hålla samman så att de tekniskt
överlägsna ska känna styrkan i deras vapen, som heter avstängning
av oljefloden. Men den upparbetade enigheten vacklar, åsikterna
går isär och så blir kraften i deras vapen betänkligt reducerad.

Vad gäller striden? Det är själva urbegynnelsen som möter slut-
skedet. Landet Goosen som flyter av mjölk och honung vill ägas av
så många. Vem rätt ägaren är gäller frågan. Den har gällt allt-
sedan Moses förde sitt folk in i det redan bebodda landet. Den
svagaste får ge vika, heter det, men ingen erkänner sig vara sva-
gast. Den ödmjuka ger efter, säger visheten, men ödmjukhet ut-
märker lika lite som vishet det folk som bebor vårt jordeplan.

Hur frågan ska lösas vet ingen. Men ingen vill erkänna den san-
ningen, därför väljer man förhandlingsbordet, som uppehåller de
inblandade genom årtiondena utan att leda till något. Tiden går
och ofreden breder ut sig över all världen talande sitt tydliga
språk i form av flygplanskapningar, människorov, brevbomber, spi-
onage, tågplundringar och bombfällningar på skilda håll. Människo-
sinnet vänjer sig vid allt detta, till slut märker man inte att
man är inne i något som kan kallas outhärdligt.

Men allt detta tar ett slut, det ska ända i förskräckelse, men ur
askan träder fågel Fenix fram, en förvandlad värld bebådar han,
en värld som ger oss det vi langtat efter sedan tidernas början.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall (forts.)

Chander Sen, den man som amerikanerna en gång sett återuppväckas till nytt liv och som de nu helt oväntat träffat på nytt i föryngnad gestalt, undervisade dem i många ting:

Jag har fått se, på ett sätt som utesluter varje tvivel, att den mänskliga intelligensen kan förvandlas till Gudomlig Intelligens. När detta klargjordes för mig fann jag att jag kunde inträda i Guds rike och att det riket var inom oss. Nu vet jag att Gud är den enda kraften - allestädes närvarande och allvetande - och att synd, strid, sjukdom, åldrande och död bara är en förgången erfarenhet. Tid och rum har fullständigt försvunnit och jag vet att jag nu vilar i det subjektiva och att detta tillhör den objektiva världen. Om jag bara kunnat fasthålla de glimtar de finare sinnena då och då uppenbarade för mig - hur mycket hade då inte besparats mig. När jag var ung ansåg jag liksom så många andra att det bara fanns ett liv att leva, och så beslöt jag få ut mesta möjliga av det livet. Jag gav mina passioner fritt lopp, med påföljd att jag förstörde livsflödena i min kropp tills den blev det tomma skal ni först såg. Ni anser mig som ett fall av total och fullkomlig föryngning. Detta är sant, men jag ser det från en annan synvinkel. Hur många är så lyckligt lottade att de som jag fått hjälp, medkänsla och bistånd av kära vänner?

För att ni ska förstå min tankegång - låt oss följa en person ända från födelsen. Ett barn är fött. Barnet är omedvetet om de livsbärande flöden som genomströmmar kroppen, eftersom dess organ ännu inte är utvecklade. I detta skede är barnet i normala fall vackert, aktivt och överfullt av liv. Livsflödena byggs upp allt starkare tills barnet når det stadium där flödena blir aktiva och där de kan komma att förslösas. Om så sker, börjar åldrandet. Ögonen förlorar sin glans, kroppen sin energi och sitt behag, dragen steltnar. Ännu senare blir kroppen bara ett tomt skal av det forna jaget. Ta sedan en person som har bevarat alla sina livsflöden och låtit dem på sitt naturliga sätt genomströmma kroppen. Se så stark och kraftfull den personen är. (Medan han talade, visade sig bilder på väggen illustrerande hans tal.)

Era lärda män har inte så länge känt till det fina system av artärer och vener som utgör blodomloppet. Ett ännu mycket finare cirkulations-system i kroppen, som för livskraft till varje atom, återstår för dem att upptäcka. Denna livskraft sänds genom nervsystemet till vissa celler i hjärnan och dessa tjänstgör i sin tur som kraftfördelare. Den sänds ut till varje atom i kroppen längs nerverna och tjänstgör också som ett skydd för dem. Om livskraften uttöms, styvnar cellerna och kan inte ersättas av de nya som bildas, och dessa stöts bort i stället för de gamla, som småningom sönderfaller och dör. Om livskraften bevaras kan cellerna förnyas lika bra vid femhundra år som vid tio år. En person som ni anser för ett geni har medvetet eller omedvetet fått förmågan att bevara och sända livskrafterna i rent tillstånd genom de naturliga kanalerna. Detta ger liv åt hans kropp och skapande förmåga, och han ser att han kan ge uttryck åt något högre än det vanliga. Så länge han bevarar livskrafterna och låter dem ta ledningen kan han utföra allt större och härligare verk. Men låter han låga lustar komma in, förlorar hans snart sin skapande kraft. Om all livskraften bevaras kan kroppen bli så laddad med liv att ni kan ge liv åt formen. Ni kan göra ett konstverk och andas in livets ande i det, och det blir levande. Det blir aktivt emedan ni, Herren Gud i er, har talat och det är som Han vill. Men formen antar inte det mänskliga om ni inte för den till Gudslivet. Om ni ger den liv måste ni föra den igenom till det rena Gudslivet. Sedan är det fullkomlig form, så som ni är fullkomliga och ni har fullgjort ert ansvar. Detta är sant geni.

(Forts. i nästa nr.)

Ur ANDERNAS HEMLIGHET
Utdrag i översättning av Gulli Bergvall

Med detta nummer börjar en helt ny artikelserie - en serie utdrag ur Broder Philips bok "Secret of the Andes" (Andernas Hemlighet), som utkom i England 1961 (omtryckt sex gånger) och som inte föreligger på svenska. Som en presentation av boken citerar vi ur förlagets egen omslagstext följande:

"Denna märkliga bok berör esoteriska sanningar, som troligen är helt nya för ett stort antal läsare. Vi anser boken vara den mest kontroversiella vi publicerat i ockulta ting. I korthet handlar den om historien om och arbetet vid det kloster, som tillhör de Sju Strålarnas Brödraskap och som ligger högt uppe i Andernas bergskedja på den norra, peruanska sidan av Titicaca-sjön. Här i denna mysterieskola, finns hemlig kunskap som hållits undan-gömd i tusentals år - till dess jordens barn gått tillräckligt framåt i andligt avseende för att få lov att bruka den på nytt. I detta munkkloster, och i de många andra grupper som upprättats av Mästarna över hela världen, finns lagrade gudomliga sanningar som går tillbaka ända till Lemuriens och Atlantis dagar och till tiden för andra, lika högt utvecklade civilisationer."

Boken består delvis av en samling budskap från Hierarkien. Som in-
ledning till dessa budskap meddelas följande:

"Alla de ledare som framträder (i denna bok) har blivit, och blir fortfarande, tolkade och upptecknade i det scriptorium som är in-
rymt i klosterkyrkan - det primära, yttre rum eller sanctuarium som tillhör de Sju Strålarnas Brödraskap i de peruanska Anderna."

De flesta av de ledare, som här talar, är höga Mästare medan andra är lärare som fortfarande lever i fysisk form på jorden och tjänstgör i det Stora Vita Brödraskapets mysterieskolor. Deras ord mot-
tas genom röstöverföring av telepatisk natur."

Från ÄRKEÄNGELN GABRIEL:

De menar inte det som står skrivet: 'Fader, Fader, varför har Du övergivit mig?' Varför skulle Mästaren som alltid var hängiven Aton - den ende Guden - varför skulle Han i desperation slutligen tvivla på Fadern och fråga 'Varför har Du övergivit mig?' Detta är ord av fega människor, sådana som inte uppfyllt sin mission eller Kristi ord. Dessa har feltolkats, för de är inte arameiska som var den tidens språk. Orden är på det äldsta solspråket eller Modersmålet, vilket Mästaren då naturligtvis kunde återgå till. Det heter inte "sabachtani", det stavas med "z" - z-b-a-c-t-h-a-n-i. 'Eli, Eli, lama zbachthani' betyder: De som smädar mig ska hålla mina sår öppna. 'Fader, i Dina händer befaller jag min ande, det är fullbordat.' Världens stora krigsmaskiner dras nu samman. I det heliga landet ser vi början till slutet för jorden. Ännu en gång Egypten och Israel. Är inte detta signifikativt? Och det ska växa och växa. Det största slag som någonsin skådats ska äga rum, inte bara bland dem som bekämpar sina medmänniskor utan också bland elementen. Jorden själv ska finna ett slagfält. Naturens krafter ska släppas lösa på grund av människans felaktiga tänkande och handlande. Hon har tillbett med ord och inte med gärningar och har inte tjänat Mästaren.

Vilken stor stund var det inte när himlens härolder den natten förkunnade "Frid på jorden", därför att Han - Han som var Budda, Han som var Asiens Ljus, Världens Ljus då manifesterade sig i en ringa omgivning.

Jag var Gabriel av Solen, liksom mina bröder, men sedan den tiden har jag varit Gabriel av Stjärnverket, tills detta arbete är slutfört.

Arméerna ska stoppas av en stor naturlig kataklysm. Vapnen ska smälta i deras händer. De ska till slut finna att jorden nått ett stadium, där vibrationerna inte längre kan uthärda gärningar av vilt mördande från invånarnas sida. Under århundraden har människan om och om igen utgjutit blod. Inte ett ögonblick har förflutit utan att någon människas blod spillts på jorden. Nu vägrar vibrationen att döda.

Det kommer inte att bli ett ingripande av Fadern, inte heller av någon överlägsen militär anordning. Det blir människans eget tänkande som faller tillbaka på henne. Av hennes tänkande under många tusen år har vibrationen skapats. Till slut - i det stora kriget, när människan höjer vapnen mot medmänniskan - ska dessa inte fungera i den nya vibrationen. Allt som förorsakar destruktions ska smälta. Om en människa yttrar ett destruktivt ord, ska hon upplösas. Allt negativt ska försvinna.

Allt vad regering och auktoritet heter måste stöta samman, så som det står skrivet, innan Han återkommer. Vi predikar inte uppror, inte heller tyranni eller förrädiska handlingar. Vi predikar Jesus Kristus.

Hur kan USA eller någon annan nation på jorden påstå att de följer Mästaren, när de bygger upp allt större förstörelsekrefter, allt större medel att döda medmänniskor. Era ledare menar att ju större deras makt är, desto mer fred ska vi åtnjuta. Men man vinner inte fred genom att sticka gevär i ryggen på människor. Vad är det för fred - om inte en fred för dårar och dem som tjänar Satan?

När Mästaren var Budda uttalade han den stora sanningen: 'Hur och när ska hatet upphöra - om det möts med mer hat?

Ert land är inte kristet.' Det följer inte Mästaren Jesus. I så fall skulle det lägga ned vapnen och förstöra alla sina atombomber. Det skulle inte ha några vapen vare sig till förstörelse eller skydd. Det skulle förlita sig endast på honom för sitt beskydd. Därför - detta land som hade utsetts till att leda världen måste nu falla med världen, så som det står skrivet. Alla nationer ska ohjälpligt falla samman på jordens yta. Och sedan ska den nya ledningen med Kristus som Konung och Davids hus råda oinskränkt.

Det ska bli sådana ting, sådana järkecken och tecken att världen aldrig skadat dess like. Haven ska komma i uppror. Hungersnöd ska uppstå. Stora epidemier komma genom parasiter. Haven ska ge ifrån sig monster som jorden trott vara döda för länge sedan, och de ska kravla på stränderna.

Och allt detta snart. Men har vi inte förberett oss? Går vi inte in i denna tid i vetskap om att ur den ska komma det största goda för alla människor överallt - i den mån de går framåt i allt större storhet och stiger uppåt och uppåt, tills de når Guds hjärta. Och när de nått Guds hjärta, ska det finnas andra hjärtan att stiga upp till. Med rätta frågas det: Quo vadis, Domine? - Vart går Du, Herre? Vi ska alltid fråga 'Vart går Du, Herre?', allt eftersom Han mottar varje löfte på sin väg. Och när vi blir herrar och gudar och till och med härskare över universum, ska Han ännu vara Herren och vi ska ändå kallas Hans vänner.

Jag talar nu om världens styrelse, med förlov sagt. Atlantis ska åter ha en Poseidon och Lemurien en Zorai. Inka ska ha sin inka och Egypten farao. I Egypten, ett av världsstyrelsens stora centra, ska en ny farao grunda en ny dynasti, och den ska i kommande årtusenden bli känd av historikerna som den gyllene dynastin. Moderlandets sju stora kolonier ska återkomma lika väl som Moderlandet. Brödraskapet vid Titicaca-sjön ska återlämna den gyllene solskivan till Solens tempel.

Världens nya styrelse ska baseras på solens forna ledning, som moderna vetenskapsmän inte förstår. Det gällde inte en dyrkan av solen själv. Det var den renaste formen: tillbedjan av Aton - den enhet Mästaren skapade genom att ge av sitt blod, som rann ur hans sida på Golgata. Det skapade den vibration i jorden som för alltid upprättade den eviga strålen från jorden till Fadern, en stråle som inte ska ta slut. Detta var ändamålet och meningen med hans död på Golgata.

Skulle Skaparen av alla ting sända sin son att dö i förtvivlan och misslyckande på korset? Underförstått: Skaparen tillät nederlag. Han begår inga fel. Det är vi som tar fel. Jesus kom till jorden för att leva, inte för att dö. Säg detta till era kyrkor. De säger: Jesus kom för att dö, så att alla skulle bli återlösta genom Hans blod. Han kom inte för att dö. Om han kommit för att dö - varför skulle Fadern ha sänt honom i första hand? De menar i sin elementära och trångsynta lära, att Jesus kom för att undervisa människorna, men människorna förkastade sanningen. Därför hade Gud, Hans Fader, inget annat val än att sätta sin son på korset för att människorna måtte frälsas genom Hans dyra blods utgjutande och tillförsäkras evigt fritt tillträde och snabb biljett till paradiset. Men detta är Amons tal. Det är inte vår himmelske Faders lära.

Jesus kom inte först och främst för att dö. Han är inte den döde Kristus. Hela deras evangelium bygger på detta: att Jesus dog för dem. Han levde för dem, kära vänner. Han dog inte för dem. Vi måste följa Hans lära, Hans ord, Hans liv. I stället lever de i skuggan av Hans död. De lever inte Hans lära, och ändå kallar de sig kristna nationer. De är inte kristna. De följer mörkret. Deras ammunitionsfabriker och deras hemliga, rökfyllda kamrar är inte platsen dit Kristus skulle komma. Därför ska denna fars som är Förenta Nationerna falla samman. Det är utanpå fårakläder men inuti en ulv. Det är inte baserat på Mästarens liv. Om de kunde glömma hans död och hur denna tillförsäkrat dem en lätt väg till himlen, skulle de kunna lösa världssituationen. Men de har haft sitt tillfälle. Nu är det för sent. Skäran går ute på åkern och elden tändes på altaret, som ska avgöra vad som är agnar och vad som är av värde. Stubben ska brännas. Bara det värdefulla ska återstå.

De närmaste decennierna ska jorden invecklas i kaos av värsta slag. Den ska svänga över på sin axel, inte en utan tre gånger. Dante med sitt Inferno har inte kunnat skildra en sådan tragedi. Jag är inte någon domedagsprofet. Jag profeterar om fakta. Det är tragiskt, ja, men ännu mer tragiskt är att se detta fortgå. Ju fortare det elimineras och ju fortare de nya vibrationerna upprättas, desto bättre för alla människor. Även de som förgås ska befrias, så att de kan gå vidare och lära, där de måste lära. Lagen är att det inte finns någon tillbakagång, bara framåtående. Det finns på jorden vid denna tid bara ett fåtal som kan gå framåt i den här omgivningen. Alla andra ska försvinna på ett eller annat sätt.

Vid denna tid nalkas en komet jorden, och den är elva gånger större än jorden. Den kommer från trakten av Vega. Det förutsägs i Johannes Uppenbarelse att en stor sten ska träffa jorden när denna passerar genom kometens svans.

Ledningen för jorden, dess själva hjärta och huvudkvarter, ska inte vara på jorden. Det ska vara tolv ombud i jordens råd som regerar som farao, inka, zorai och Poseidon och de andra. Men Han som härskar över jorden som sin fotapall, ska då inte vara på jorden. Och jag talar inte i gåtor, fastän Gabriel är känd för att tala i gåtor. Det är bara en gåta för dem som föga förstår. Men det verkliga styret av jorden ska ske från en annan stjärna men inte en stjärna på miljoner mils avstånd utan en, som blir jorden och kopplas till den och som ska bli känd som Zabeka Musor, en Livets skola.

(Forts. i nästa nr.)

6)DET ÄR FULLBORDAT

Det fanns vid denna tid en romare i Jerusalem som lyssnade till och trodde på det budskap Jesus av Nasaret framförde. Han var läkare med uppgift att övervaka hälsotillståndet hos de romerska ockupanterna. När han hörde att de sökte efter Kristus för att ställa honom inför domstol, begärde han tillstånd hos Pontius Pilatus att få rida till kejsarens representant i Syrien, prokuratorn Sulpicus Quirinus, som ägde högre domsrätt än Pilatus. Denne var mer än angelägen att få saken överlämnad till högre rätt ty hans hustru hade varnat honom. Hon var kunnig i horoskoptydning och såg att fara hotade. Detta gjorde att han gärna understödde mannens färd, gav honom eskort och försedde honom med introduktionshandlingar. Så långt möjligt drog han ut på fällandet av domen i hopp om att hans utsände skulle återkomma med en friande dom, men folkets hotande hållning tvingade honom till ett avgörande. Påskhelgen stod för dörren, saken måste vara slutförd innan sabbaten inträdde. Så fälldes domen, men när detta var gjort bröt Pilatus samman. Nerverna höll inte.

En ödesmättad stämning vilade över Jerusalem. Tre män skulle samtidigt korsfästas, och detta vid själva påskhögtidens inträde. Man diskuterade, argumenterade. Var han skyldig, mannen som anklagades för att stämpla mot själve Roms kejsare? Timmermannens son som omhändertagits av hans släkting Maria med den stora barnaskaran? Han som botade sjuka och uppväckte döda, var han en förbrytare? Och hade det inte sänts en budbärare, som hörde till de troende, till Syriens prokurator för att utvinna nåd åt den anklagade? Var det inte Pontius Pilatus själv som ordnat med detta, osäker som han var om han dömde rätt? Hade inte den dömdes styvbroder, han som var hövitsman över den syriska truppen, ordnat med eskort för de oroliga tidernas skull med stigmän, som överföll fredliga medborgare? Och varför kom han inte tillbaka? Tiden var utlupen.

Tung till sinnes banade Jakob sig väg genom den larmande hopen. Mot Golgata styrdes stegen. Dagen var långt liden, men han hade med avsikt fördröjt sig. Det var en plågsam väg han hade att vandra.

Jakob plågades svårt. Jesus, hans egen styvbroder, skulle dö en neslig död. Hans mannar var utkommenderade att övervaka ordningen, de var tillsagda att gå försiktigt till väga, hans folk var inte lätt att handskas med, när de var på det humöret. Det var farligt att reta sinnena.

Aldrig hade han trott att det skulle gå så. Vad hade det kommit åt folket, som ropat på Barabbas frigivning? Något onaturligt vidlådde hela händelsen. Det låg oro i luften, sinnena var upphetsade, när som helst kunde upplopp befaras.

På avstånd såg han de tre korsen avteckna sig mot den oväderstyngda bakgrunden. Hans mannar hade fyllt sin plikt, lytt order och avvaktade sin ledares ankomst.

Han nådde kullen med den lilla församlade skaran kring korsen. Där satt modern hopsjunken i hopplös förtvivlan, och vid hennes sida stod Johannes-Lazarus, mannen som av Jesus blivit uppväckt från de döda. Med dem var också många av de kvinnor, som omgivit Jesus under hans vandringsår. Men var var lärjungarna? Ingen av dem syntes till utom denne Johannes. De hade alla flytt i panik inför hotet att också möta korsdöden. Endast Johannes-Lazarus kände sig säker, folkets respekt och vördnad inför en person, som uppväckts från de döda var alltför stor för att lagens väktare skulle våga sträcka ut sin arm mot honom.

Vad var det för en underlig känsla som grep Jakob? Atmosfären var mättad av ett dovt ödeshot, bergen skalv, själva Moder Jord var i uppror. En stark ande arbetade på sin frigörelse ur sin jordiska kropp och naturens ande svarade med sin medverkan till förlossningen.

Jakob kände hela vidden av den orättfärdighet som vilade över domen som fällts. Han såg sin mor lida, han kände ångestens kval hos de församlade kvinnorna.

Så dör inte en förbrytare, tänkte han stilla. Han var övertygad.

"Så var han då Guds son", viskade han för sig själv. Endast modern hörde orden.

...
I hast sprängde en romare till häst in på Pontius Pilatus gård. Med sig hade han ett viktigt papper, nådeansökan hade beviljats den till korsets död dömde Jesus av Nasaret, utskrivet av romerske ståthållaren över Syrien, som hade större makt att besluta i domar gällande liv eller död än Pontius Pilatus i Juda land. När denne fick del av innehållet sände han ett ilbud med order att ta ner den dödsdömde från korset och pröva upplivningsförsök, om livet stod att rädda.

Men det var för sent.

Här ser vi orsaken till orden vi läser i evangelierna: intet ben skall sönderslås.

7) BAKGRUNDEN TILL EN LEGEND

Legenden om uppsamlandet av det blod från den korsfäste, som Josef av Arimatea skulle ha utfört har framträtt i många versioner. En sann bakgrund finns alltid till varje sådan myt, men den förvanskas merendel under sin färd från den ene berättaren till den andre.

För att finna sanningen bakom orden får vi minnas att det mänskliga Jaget lever i blodet. Detta faktum, välkänt vid den tiden, bildar underlaget till legenden.

Under korsfästelseakten, medan ännu korset låg på marken och spikarna slogs genom Jesu händer, förde Josef av Arimatea den vid nattvarden brukade Kalken under korsets tvärså, så att blodet rann ned i den, först under den ena så under den andra handen.

Detta symboliserar att Kristusjagets kraft uppsamlades. Det är den kraft som utgår ur Skapande Verksamhets Kraften - det är halsens chakra - vilken i våra händer har en lägre grad av samma kraft och verkar genom våra händers arbete. Kristi Skaparkraft är den nya religionen, som redan efter hans uppståndelse skulle ha blivit DEN UNIVERSELLA RELIGIONEN genom ett sammanförande av alla sanna religioner till en enhet. Detta är innebörden i hans uppmaning att gå ut i all världen för att göra alla folk till hans lärjungar. Han menade aldrig att andra sanna religioner skulle slås ner och tillintetgöras.

I blodet lever Jaget. Kristi nya religion, utgången från höga plan, når världen genom hans händers verk. Jaget ingår däri i det att blodet flöt ner i den Kalk, som var det nya förbundet med människosläktet. Så blev hans Jagväsen ett med detta släkte.

Så ska de orden tolkas: han dog för oss. Inte för att befria oss från våra synder, dem får var och en sona på egen hand, utan för att genom offret av sitt blod få oss att förstå att denna förening med människosläktet är fullbordad.

Först i våra dagar har detta medvetet förverkligats i släktet. Ty människan är nu befriad från Lucifer. Hans makt är förbi. Han har fått andra uppdrag. - Lucifer betyder ljusbringaren.

När Kristi blod flöt ner i jorden skalv marken och hälleberget rämnade. Då skingrades den tyngd av mänsklig orättfärdighet som vilat över jorden. Den som studerat materiens andliga krafter vet att en enda droppe blod lever kvar spridande Jaget i dess rum- och tidlösa tillstånd.

Kalken med Kristi blod fördes av Josef till det rum, där nattvarden firats föregående dag. Men blod som flyter ut ur en kropp förblir inte länge i samma tillstånd. Det levrade blodet förvårades av Josef i en pung och Kalken rengjordes därefter omsorgsfullt.

Kristi blod skulle flyta ner i jorden med dess vattensamling för att där ge kraft åt kommande släkten. Men inte endast de lägsta materieformerna jord och vatten skulle åtnjuta denna välsignelse. I den gärning Josef utförde fick också luftens element del därav. Han var väl förtrogen med de kosmiska lagarna och visste att handla därefter.

EN VÄRLD I KAOS

1) DAGARNA EFTER...

Bland dem som kommit till tro på den nya religionen var kvinnan, som talat med Jesus vid Jakobsbrunnen i Sykar i Samarien. Hon hade bjudit honom vatten att dricka, och han hade sagt henne hurudant det liv var som hon levde. Det måste vara Messias hon mött, tänkte hon, honom de alla väntade på. Så som han talade, talar ingen annan. Det blev till en vändpunkt i hennes liv; efter sammanträffandet uppsökte hon lärjungarna, följde dem på många vandringar och lät sig undervisas i Kristi kärlekslära.

När så denna sista ödesdigra påskhögtid nalkades, drog folket från Galileen genom Samarien för att gå upp till Jerusalem. Många slöt sig till den vandrande skaran, bland dem var också kvinnan från Sykar och Maria från Magdala.

Så kom det sig att de båda kvinnorna på nytt möttes vid graven på morgonen den tredje dagen. De hade hört var deras Mästare hade blivit lagd efter döden på korset och de ville gå dit för att lyssna till de senaste nyheterna. Det var Josef av Arimatea som begärt att få ta hand om hans döda kropp och det hade beviljats honom. I en nyss iordningställd grav, avsedd för honom själv, i hans trädgård hade de lagt honom.

Tung var stämningen vid mötet mellan de båda kvinnorna. Båda sörjde sin Mästare och frågade sig hur detta hade kunnat ske. Hur kunde det som såg så lovande ut sluta så bittert? Men något främmande kom in i deras samtal. Det framkom att Maria Magdalena hade väntat att en jordisk konung med makt och väldighet skulle stiga fram. Han skulle samla en här, befria landet från romarna och utropa sig själv till härskare över Juda rike. Hon visste att äldste brodern förvaldade en ovärderlig klenod, en Kalk som var ett arv från Salomo, den hade gått från far till son genom släktleden. Den skulle bli tecknet på hans nya värdighet. Som Davids son skulle han stiga fram och hyllas av folket och landet skulle bli rikt och mäktigt, som det varit under Salomos dagar. Så hade det sagts och så hade hon menat det.

Men kvinnan från Jakobsbrunnen i Sikems dal drog sig bestört tillbaka. Aldrig någonsin hade hon tänkt sig att detta var hans strövan, hennes Herres och Mästares, han som visat henne vägen ut ur hennes tillvaro i tanklöshet och lättsinne. Han hade talat om ett rike ovan det jordiska, en värld av sällhet i de himmelska nejderna. Detta hade hon sökt hos Kristus och hans lärjungar hade delgivit henne många ting av samma slag. Något annat ville hon inte lyssna till.

Maria Magdalena var angelägen att få veta vart de burit hennes Mästare. Graven var tom. Kanske örtagårdsmästaren, som just gick förbi, kunde ge henne svar. Och örtagårdsmästaren vände sig om och såg på henne, han såg på henne och så var han borta. Och med ens förstod hon vad som hänt. Hade han inte sagt att han skulle uppstå på tredje dagen, och var det inte just idag tredje dagen? Då var hennes tro inte utan hopp, han skulle återkomma och inta en maktställning som den visaste bland visa män. Han skulle bli judarnas konung.

Ingenting kunde nu hejda henne. Hon ilade tillbaka in i staden, till det rum, där hon visste att lärjungarna var församlade. De hade samlats där efter flykten, där kunde hon träffa modern, Josef av Arimatea och många andra, och arbetet kunde börja, ty nu var ingen tid att förlora. Hon måste handla snabbt om hon skulle lyckas råda över dem som hade andra funderingar om hans upphöjelse. Dem hade hon ingen förståelse för.

Många var samlade i salen, där Kristus firat nattvarden med sina lärjungar. Osäkerhet rådde, oro över vad som skulle bli fortsättningen vilade över sinnena. Där var Maria, modern, Josef av Arimatea och Johannes-Lazarus. Den sistnämnde hade varit vid graven tillsammans med Petrus och han kunde berätta vad som hänt. Men ingen hade någon förklaring. Så kom Maria Magdalena störtande in, upphetsad, brinnande av hänförelse berättade hon vad hon hade sett. Han var inte död, han levde.

Maria Magdalena fick de församlade med sig. De gick ut i staden för att samla människoskarorna. Ingen blev kvar att stödja Maria, modern och hennes vänner. Alla var övertygade om att han levde, men de som stod kvar i salen kring Maria visste också att de hade en uppgift av säreget slag att fullfölja, som gällde hela människosläktet. Den var dem redan given och ingenting fick hålla dem tillbaka.

I ångest frågade de sig vad de skulle göra med Kalken från nattvardsfirandet, som Maria höll i sina händer, rådvill och obeslutsam. Hennes son Jakob hade ännu inte frågat efter den. Upptagen som han var med sina plikter hade han väl litat på att modern återställt den på dess plats i skåpet, till vilket hon ensam hade nyckeln.

Josef av Arimatea var hennes tröstare i nöden men var själv osäker hur de planer han smidde i all tysthet skulle kunna förverkligas. Av en budbärare från den andevärld han stod i kontakt med hade han fått veta att den Kalk, som brukats i det heliga ögonblick, då Kristus gav sitt löfte åt människosläktet, den hade förvandlats till något mer än att vara en kostbar bägare för vin. En röst hade viskat hemligheter i hans inre öra och han visste att den rösten emanerade från höga andemakter. Han hade förr hört den rösten och han kände den väl. Den lät honom veta att Kalken var Gralen, och den var avsedd, inte för en judakonung att bruka vid hans aftonmål, utan för hela människosläktet att därur hämta styrka till ett liv i rättskaffenhet i Kristi efterföljd. Den skulle vara en symbol för människan i hennes upphöjelse till ett högre plans livsvillkor. Den skulle vara en maning till henne att lämna den falska väg hon hittills beträtt och träda in på kärlekens väg i den nya religionens tecken. Det mörker som vidlader henne skulle tvås bort, ty genom de utfästelser som givits vid Kalkens höjande hade den svaga människan sammanförts i bindande band med den högre utvecklade, vars Jag nådde de monadiska fälten. Denna upphöjelse av den lägre stående människan till ett med den högre kunde ske tack vare det offer Kristus Jesus bringat, då han lät sitt blod flyta på Golgata.

Det var inte svårt att övertala Maria, modern. Hon förnam orden såsom uttalade direkt till henne från andevärlden.

Men hur skulle detta ske? Enda möjligheten var flykt. Flykt från fienden som kommit instörtad i Maria Magdalenas gestalt och från alla dem, som lyssnade på henne och vilkas enda mål var att finna den uppståndne och föra honom fram inför folket att hyllas och krönas till konung över Juda land.

I salen stod Maria ensam kvar med Gralen i sina händer. Josef av Arimatea och Johannes-Lazarus hade gått ut för att rådslå.

Josef var medlem av Stora Rådet, kände väl prästerna. Även, om överstepräsen Kaifas stod den nya läran emot, hade han respekt för Josef och skulle säkert lyssna på honom, om han rätt framlade saken. Måhända kunde denne gömma Kalken i templets heliga rum under en kort tid. Den var visserligen inte invigd enligt judisk ritual, vilket var nödvändigt för att definitivt få den placerad i templets allra heligaste. Josef hade intet annat val än att tala med honom.

Det gick efter beräkning.

Så kom Gralen-Nattvardskalken att förvaras i Jerusalems tempels allra heligaste. Dock blott för den närmaste tiden.

Men Josef ämnade inte vila i överksamhet.

(forts. i nästa nr)

KONTAKT MED VERKLIGHETEN

Det är inte alltid lätt att avgöra varifrån impulser till de mänskliga handlingarna kommer. Dagens människa lever i den föreställningen att allt utgår från henne själv, men så är inte alltid fallet. Vi är omgivna av väsen som talar till vårt undermedvetna och delger oss sina åsikter om vad som är rätt och riktigt att göra. Genom särskiljandets princip kan vi avgöra kvaliteten på det mottagna. Om de främmande impulser som når oss betonar det för oss mest gagneliga kan vi utgå från att rådgivaren emanerar från lägre sfärer, ty ingen bör tänka på egen fördel. Kan vi i det vi företar oss anknyta till de krafter av högt värde, som står till vårt förfogande, blir också de råd vi mottar av sådan kvalitet att det för alla mest nyttiga blir accentuerat.

De flesta ställer sig överhuvudtaget helt oförstående till ett sådant påstående som att främmande krafter inverkar på våra fria viljebeslut. Alla känner dock till hur det ofta anföres i försvaret av brottslingar, att dessa icke borde göras ansvariga, eftersom en inre röst befallt dem att utföra brottet. Våra psykologer känner väl till detta, ehuru de är ovilliga att däri inlägga något från en lägre värld emanerande. Argumentet befriar ingen från ansvar, det vi gör får vi svara för och just därför är det av vikt att utestänga sådana krafter, som verkar i det ondas tjänst och istället öppna sig för dem som vill vårt bästa.

Frågan är nu hur det ska tillgå att komma i rätt kontakt. Med viljan som insats når vi det eftersökta. Som inför varje handling av betydelse gäller det att genomgå en inre rening. I kroppsligt hänseende sköter vi vår hygien genom renande bad. Så har vi också att rena våra känslor och tankar samt hålla vårt Jagmedvetande borta från själviskhet och kontakt med vinningslystnadens låga andar.

Att rena sina känslor betyder att rikta in dem mot högre längtan, att höja sina begär, lyfta dem från det lågt materiella till att omfatta allt av högre värde. Under den utvecklingsperiod vi inträtt i ska vi uppnå ett sådant allmänt höjande. Det kommer inte att skänka människan mindre lycka, det vi lämnar är inte något värdefullt vi har att avstå ifrån, intet oersättligt vi måste avvara, ty det som bjudes oss i ersättning blir till större tillfredsställelse än det vi lämnar.

Det sagda gäller känslans renande. Men vi ska också ägna våra tankar större uppmärksamhet. Tanken är det mentala. Om vi inte längre låter dem syssla med låga motiv når vi förbi allt som håller oss nere på lågt plan. När vi helt förstår tänkandets funktion, då har vi lärt att värna om denna skapande kraft som anförtrötts åt oss. Allt vad vi tänker bildar tankeformer, som går ut i omvärlden och där lever sitt liv skilt från oss, och dock utgörande delar av vårt väsen. Förstår vi vad detta innebär blir vi försiktiga med vad vi tänker.

Detta var känsla och tanke. Så kommer vi till vårt Jagmedvetande. Vi ska växa till att förstå vårt ursprung. Vi är en del av Gudomen. De flesta anser det övermodigt att tala så, men vi kan också se det från en annan synpunkt, att det är brist på tillit till Honom att förneka Hans verk.

Vem är då denna Skaparkraft vi kallar Gud och var ska vi finna Honom? Gud är EN, men Hans väsen återspeglas i många gestalter. Denna lag, så självklar och naturlig för Österns folk, vilka under årtusenden tillbett Skaparen under Hans olika aspekter har västerlänningar så svårt att acceptera. Dessa folk blir kallade avgudadyrkare för denna deras syn på Alltet. Varför det blivit så är inte svårt att förstå; vår kyrka har strävat att ge oss denna syn på saken.

Emellertid finns det ingen anledning att underskatta den österländska visdomen och deras kunskap i andliga ting, mycket för oss obegripligt nås av förklaringens skimmer, om vi ser med deras ögon. Vår värld styrs av höga väsen, som emanerar från och samtidigt är ett med Kosmos' skaparkraft. Dessa väsen, som lever sitt liv i avskildhet kan vi numera nå. Det är deras önskan att upprätta kontakt med människors barn. De kan bringa den hjälp vi är i behov av, men vi får inte ställa oss i harnesk mot dem. Vi ska öppna oss, visa dem vägen till våra hjärtan och ställa oss till deras förfogande.

Den som förstår att rena sina tankar når upp mot höjder som för honom i kontakt med dessa hierarkier. De lever sitt liv i osjälvisk strävan att höja mänskligheten till en sådan nivå att kontakt kan slutas. Det gäller såväl enskilda som grupper. Deras lärjungar på lägre nivå bibringar oss kunskap om de fordringar som ställs på människan av idag. Kraven är stora, men den som förstår vad som bringas oss i gengäld om vi följer deras anvisningar, finner intet pris för högt.

Att nå kontakt med dessa våra Mästare betyder att stå ansikte mot ansikte med den sanna verkligheten. Frågor blir besvarade, problem lösta och den eviga frågan om sanning och rätt faller bort som vattnet viker från lotusblommans blad. Ty då vet man.

Om vi frågar varför dessa höga väsen just i våra dagar gett sig tillkänna blir svaret att vi nu upplever så allvarliga, så ödesmättade händelser att jorden icke på årtusenden bevittnat dess like. Den likgiltige framhåller att alla tider ansetts som brytningstider, men den som går genom livet med öppna ögon märker väl att det som nu sker är av helt annat slag. Såväl det människan själv med sin förstörelseiver utfört som det svar jorden avger är av sådan art, att den tänkande människan må förskräckas.

Men ingen är övergiven. Det är till dem bland människorna som ser allvaret i dagens läge dessa väsen talar, att de må påverka dem som ännu lever i okunnighetens mörker. Kontakt med verkligheten är upprättad, det finns de som vill ropa ut sanningen till folken från taken, den sanning som delgivits dem av dessa som har Kärlek-Vishet som sköldemärke. De är villiga dela med sig, lära ut kärlekens hemlighet, ge ut av sin visdom till dem som är öpp-

na för ett mottagande.

Aldrig förtröttas det vakande ögat, som följer oss. Kalla det vad du själv önskar. Somliga kallar det Gud, andra Kärleken eller Visheten. Somliga anser det vara en mekaniskt verkande naturlag. Hur det benämnes är likgiltigt, det är likväl en varnande röst som ljuder. Lyssna och du vet sedan vilken väg du ska välja. Kontakt med verkligheten är dess benämning och den verkligheten talar om för oss vad följden blir av allt det vi verkat. Vi får se vart våra handlingar har lett oss hän, var vi står i förhållande till våra bröder i andra världar.

Så blir vi anvisade var vägen går som leder oss ut ur förvillelsen, vad vi har att göra för att nå andra stranden av den flod vi givit oss ut på och i vars strömvirvlar vi är nära att gå under. Vi får veta hur vi ska styra vår båt för att befrias från hotet av vattenmassorna.

När vi nått andra stranden, då har vi funnit förklaringen. Vi ser att allt har en mening, att Guds vilja sker även i smärtan vi lider under. Av vishetens väsen ska svaret ges, och med sin kärlek ska han låta oss förnimma värmen som fyller Alltet.

ATT KÄNNA TRYGGHET

Vi lever i en farlig värld, där liv och död växlar som dag växlar med natt. I ångest frågar vi oss när den dag ska randas då vi får känna tryggheten som ett stadigt ankarfäste. Vi trängtar efter att undslippa den malande oron inför morgondagen, men otrygghetens kval viker inte från vårt sinne.

Hur ska vi komma loss ur denna osäkerhet? Vi ska göra oss reda för den djupare liggande orsaken. Och den finner vi i det förhållandet att vi söker trygghet, där den aldrig står att finna, i den materiella världens mörker.

Om vi tränger in i de högre världarnas vishet, lär den oss att tryggheten ska sökas där liv och död, hälsa och sjukdom, mättnad och hunger, lycka och olycka är samma ting. När vi inte beröres av livets krav på välfärd, utan ser på de jordiska tingen som snabbt förbiilande överkligheter, som för ett kort ögonblick när gemenskap med vår tillvaro, för att strax därpå ha övergått till det förgångna, när vi kan ta avsked av allt detta i visshet att vi på nytt kommer att möta det vi älskat i ett högre sammanhang, där oförgänglighet utmärker tillvaron och det evigas strålgans omger varje älskat föremål, då, men först då vet vi vad trygghet är.

När vi nått därhän lever vi vårt jordeliv utan längtan att föreställa oss det oss omgivande som alltid tillhörande oss, då vet vi att under jordelivet ska den läxan läras att tillvaron på lägsta planet är den ständiga otrygghetens tid och detta för att vi må söka en trygghet av högre slag, den bestående.

Det vi idag hänföres av har i morgon mist sin glans. Vår förvandling från barn till åldring går så snabbt att tingen omkring oss förvandlas till aska under våra ögon. Trygghet finner vi i den stund vi accepterar denna sanning. Då kan vi utan saknad lämna omsorgen om det dagliga, det tyngande, det vi anser att vi måste äga för att känna trygghet, och lugnt går vi vidare till en högre form av levnad. För att nå det eviga Nuet, där varje mötespunkt sammanknyter alla ting och händelser till det fullkomligt harmoniska tillståndet. Då ÄR vi TRYGGHETEN.